

LIBRIS

We know
books

**COLLEEN
HOOVER**

Verity

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA BUZOIANU

Traducere epilog de
IOANA SOCOLESCU

1

Aud sunetul de craniu spart înainte ca stropii de sânge să ajungă la mine.

Tresar și fac un pas scurt înapoi pe trotuar. Unul dintre călcâie nu nimerește bordura, așa că mă prind cu mâinile de stâlpul unui semn de Parcare Interzisă pentru a-mi menține echilibrul.

În urmă cu doar câteva secunde, bărbatul se afla în fața mea. Stăteam împreună în mulțimea celor care așteptau ca lumina semaforului să se schimbe în verde, când a coborât prea devreme pe carosabil și a fost lovit de un camion. M-am repezit spre el și am încercat să îl opresc, însă el s-a prăbușit înainte să îl pot trage înapoi. Am închis ochii când capul i-a intrat sub roată, dar l-am auzit pocnind ca dopul unei sticle de șampanie.

Nu s-a asigurat, ci și-a privit absent ecranul telefonului, probabil un efect secundar al faptului că traversase aceeași șosea, fără incidente, de foarte multe ori până acum. L-a omorât rutina.

Oamenii tresar speriați, dar nimeni nu țipă. Pasagerul vehiculului iese imediat din camion și îngenunchează lângă corpul bărbatului. Mă îndepărtez de locul accidentului, în timp ce

mai mulți oameni se grăbesc să ajute. Nu trebuie să mă uit la omul de sub roată pentru a ști că nu a supraviețuit. E de ajuns să mă uit la cămașa mea, înaintea albă, și la sângele împrăștiat pe ea, să știu că un dric i-ar fi mai de folos decât o ambulanță.

Mă răsucesc pe călcâie și plec, în încercarea de a găsi un loc în care să pot respira, dar semaforul acum arată *verde*, mulțimea pornește, iar deplasarea în sens opus devine imposibilă în această mare de oameni din Manhattan. Unii nici măcar nu ridică ochii din ecranele telefoanelor în timp ce trec prin dreptul accidentului. Mă opresc și aștept ca mulțimea să se rărească. Mă uit înapoi spre accident, având grijă să nu privesc direct la bărbat. Șoferul camionului se află acum în spatele vehiculului, cu ochii speriați, și vorbește la telefon. Trei, poate patru persoane asistă. Câțiva sunt furați de curiozitățile lor morbide și filmează cu telefoanele scena de groază.

Dacă încă aș locui în Virginia, lucrurile s-ar desfășura într-o manieră complet diferită. Toți cei din jur s-ar opri. S-ar instala panica, oamenii ar țipa și un echipaj de știri ar ajunge la fața locului în doar câteva minute. Dar aici, în Manhattan, se întâmplă atât de des ca un pieton să fie lovit de un vehicul, încât nu reprezintă mai mult decât o simplă neplăcere. Pentru unii, o întârziere în trafic, pentru alții, *niște haine pătate*. Probabil se întâmplă atât de des, încât nici nu se va scrie în ziare.

Oricât m-ar deranja indiferența celor de aici, este exact motivul pentru care am ales să mă mut în acest oraș, acum zece ani. Oamenii ca mine trebuie să trăiască în zone suprapopulate. Situația vieții mele este irelevantă într-o localitate atât de aglomerată. Aici există foarte mulți oameni cu povești de viață mult mai jalnice decât a mea.

Aici sunt invizibilă. Lipsită de importanță. Manhattanul este prea aglomerat ca să îmi acorde vreo atenție și îl iubesc pentru asta.

— Ești rănită?

Îmi ridic privirea și descopăr un tip care îmi atinge brațul și îmi cercetează cămașa. Pe chip i se citește o îngrijorare profundă și mă privește de sus până jos, căutând vreo rană. Din reacția lui îmi dau seama că nu este un newyorkez tipic, pragmatic. Poate că acum locuiește aici, dar provine dintr-un loc care nu a stors complet empatia din el.

— Ești rănită? repetă străinul, de data asta privindu-mă în ochi.

— Nu. Nu e sângele meu. Stăteam lângă el când...

Nu mai vorbesc. *Tocmai am văzut un om murind*. Eram atât de aproape de el, sângele lui e pe mine!

M-am mutat în acest oraș pentru a fi invizibilă, dar, fără doar și poate, nu sunt impenetrabilă. Am încercat din răspuneri să devin la fel de tare ca betonul de sub picioarele mele. Nu prea am reușit. Simt cum toată scena macabră la care am fost martoră mi se așază greu în stomac.

Îmi acopăr gura cu mâna, dar o las jos rapid când simt ceva lipicios pe buze. *Mai mult sânge*. Mă uit în jos, la cămașa mea. Atât de mult sânge străin! Îmi apuc cămașa și o îndepărtez de piept, dar mi s-a lipit de piele în locurile unde stropii de sânge s-au încheșat.

Cred că am nevoie de apă. Încep să mă simt amețită, mă lasă picioarele și vreau să îmi frec fruntea, să îmi ciupesc nasul, dar mi-e teamă să mă ating. Îmi ridic ochii la bărbatul care încă mă strânge de braț.

— Am și pe față? îl întreb.

El strânge din buze și studiază cu privirea strada din jurul nostru, apoi gesticulează spre o cafenea din apropiere.

— Acolo vom găsi o toaletă, îmi spune el, lipindu-și mâna de spatele meu, în timp ce mă conduce.

Mă uit peste stradă la clădirea Pantem Press, spre care mă îndreptam înainte de accident. Eram atât de aproape! La cincisprezece, poate douăzeci de metri distanță de o întâlnire la care trebuie neapărat să ajung.

Mă întreb cât de aproape de destinația *lui* era bărbatul care tocmai a murit.

Străinul îmi ține ușa deschisă când ajungem la cafenea. O femeie care duce câte o cafea în fiecare mână încearcă să se strecoare afară din local, pe lângă mine, până când îmi vede cămașa. Se dă în lături imediat și ne face loc să intrăm. Mă îndrept spre toaleta pentru femei, dar ușa este încuiată. Bărbatul o deschide pe cea de la toaleta pentru bărbați și îmi face semn să îl urmez.

Se apropie de chiuvetă și deschide robinetul, fără a încuia ușa în urma noastră. Mă uit în oglindă, ușurată să văd că nu arăt atât de rău cum mă temeam. Pe obraji am câteva picături de sânge care încep să se întunece și să se usuce, iar deasupra sprâncenelor mai sunt câțiva stropi fini. Din fericire, cea mai mare parte a ajuns pe cămașă.

Omul îmi dă prosoape de hârtie umede și îmi șterg fața, în timp ce el mai udă câteva. Acum pot să simt mirosul sângelui. Izul metalic din aer mă trimite cu gândul înapoi în timp, pe când aveam zece ani. Mirosul sângelui a fost atât de puternic, încât mi-l amintesc perfect chiar și după toți acești ani.

Mi se face greață și încerc să îmi țin respirația. Nu vreau să vomit. Dar vreau să mă dezbrac de cămașă. *Acum.*

Deschid nasturii cu degetele tremurânde, apoi mi-o scot și o pun sub robinet. Las apa să o curețe, în timp ce iau celelalte șervețele umede din mâna străinului și încep să-mi șterg sângele de pe piept.

Se îndreaptă spre ușă, dar în loc să-mi acorde intimitate, cât timp stau aici în cel mai puțin atrăgător sutien al meu, el blochează ușa băii, astfel încât nimeni să nu intre peste mine cât sunt dezbrăcată. E un gest ciudat de cavaleresc și mă face să mă simt incomod. Îl urmăresc încordată, în oglindă.

Cineva bate la ușă.

— Ies imediat, spune el.

Mă relaxez puțin la gândul că persoana aflată în fața ușii mă va auzi țipând, dacă va fi nevoie.

Mă concentrez asupra sângelui, până când sunt sigură că l-am curățat pe tot de pe gât și piept. Apoi îmi inspectez părul în oglindă, întorcându-mă la stânga și la dreapta, dar nu văd decât doi centimetri de rădăcini întunecate deasupra unei nuanțe de caramel decolorat.

— Poftim, zice bărbatul, descheind și ultimul nasture de la cămașa lui albă, impecabilă. Îmbracă-te cu asta.

Deja și-a dezbrăcat sacoul, care acum stă atârnat de clanță. Își dă jos cămașa, rămânând într-un maiou alb. Este musculos, mai înalt decât mine. Cămașa lui mă va înghiți. Nu pot purta asta la întâlnirea mea importantă, dar n-am de ales. O iau din mâna lui, când mi-o întinde. Mai smulg câteva prosoape de hârtie și îmi șterg bine pielea, apoi o îmbrac și încep să o închei. Arată ridicol, dar, privind partea plină a paharului, cel puțin nu craniul *meu* a explodat pe cămașa altcuiva.

Îmi scot cămașa udă din chiuvetă și mă resemnez cu ideea că nimic n-o mai poate salva. O arunc în coșul de gunoi, apoi mă sprijin de chiuvetă și îmi privesc reflecția în oglindă. Doi

ochi obosiți și goi se uită înapoi la mine. Oroarea la care tocmai au asistat le-a schimbat culoarea din căprui-deschis în cafeniu-închis. Îmi frec obraji cu palmele pentru a-mi da un strop de culoare, dar fără niciun rezultat. Arăt ca moartă.

Mă sprijin de perete, cu spatele spre oglindă. Bărbatul își împăturește cravata. O îndeasă în buzunarul sacoului și mă cercetează fugar.

— Nu îmi dau seama dacă ești calmă sau în stare de șoc.

Nu sunt în stare de șoc, dar nici calmă nu știu dacă sunt.

— Nici eu nu-mi dau seama. Tu ești bine?

— Sunt bine, îmi răspunde. Am văzut lucruri și mai rele, din păcate.

Îmi înclin capul, în timp ce încerc să analizez răspunsul lui criptic. Se uită în altă parte, făcându-mă să-l privesc și mai insistent, întrebându-mă ce ar fi putut să vadă mai groaznic decât capul unui om zdrobit sub un camion. Poate că *s-a născut* la New York. Sau poate lucrează într-un spital. Are acea alură competentă a persoanelor care îngrijesc alte persoane.

— Ești medic?

— Lucrez în domeniul imobiliar, scutură el din cap. De fapt, am lucrat.

Întinde mâna spre umărul meu și îmi îndepărtează ceva de pe cămașă. *Cămașa lui*. Când își retrace brațul, mă mai privește pentru o clipă, după care face un pas înapoi.

Ochii lui se asortează cu cravata pe care tocmai și-a îndeșat-o în buzunar. Au culoarea verde-*chartreuse*¹. Este atrăgător, dar ceva din postura lui mă face să cred că își dorește să nu fi fost. Aproape ca și cum înfățișarea ar fi un inconvenient

¹ Verde-aprins, verde-brotăcel.

pentru el. O parte din el pe care și-ar dori ca nimeni să nu o observe. Vrea să fie invizibil în acest oraș. *La fel ca mine*.

Cei mai mulți vin la New York pentru a fi descoperiți. Restul oamenilor vin aici să se ascundă.

— Cum te numești? mă întreabă el.

— Lowen.

Face o pauză după ce îmi aude numele, dar numai câteva secunde.

— Jeremy, se prezintă el.

Se mută la chiuvetă, deschide din nou robinetul și începe să se spele pe mâini. Continui să mă uit la el, neputând să îmi ascund curiozitatea. La ce s-a referit când a spus că a văzut lucruri și mai rele decât accidentul la care tocmai am fost martori? A zis că a lucrat în domeniul imobiliar, dar chiar și cea mai proastă zi în slujba de agent imobiliar nu ar putea genera cuiva tristețea pe care o degajă acest bărbat.

— Ce ai pățit? îl întreb.

Mă privește prin oglindă.

— Ce vrei să spui?

— Ai spus că ai văzut lucruri mai rele. Ce ai văzut?

Oprește apa și se șterge pe mâini, apoi se întoarce spre mine.

— Chiar vrei să știi?

Dau din cap.

El aruncă prosopul de hârtie în coșul de gunoi și apoi își bagă mâinile în buzunare. Tristețea lui se adâncește. Mă privește în ochi, dar există o deconectare între el și acest moment.

— Am scos corpul neînsuflețit al fiicei mele de opt ani dintr-un lac, acum cinci luni.

Trag adânc aer în piept și îmi duc mâna la baza gâtului. *Nu era nici urmă de tristețe în expresia lui. Era disperare*.

— Îmi pare nespus de rău, îi șoptesc.

Și simt asta cu adevărat. Îmi pare rău pentru fiica lui. Îmi pare rău că am fost curioasă.

— Dar tu? mă întreabă el.

Se sprijină de dulap, ca și cum aceasta ar fi o conversație pentru care este pregătit. O conversație pe care a așteptat-o. Cineva care să vină și să îi facă tragediile să pară mai puțin tragice. E ceea ce faci când ai trecut prin situația cea mai crâncenă. Cauți oameni ca tine... oameni care o duc mai rău decât tine... și îi folosești pentru a te face să te simți mai bine cu lucrurile îngrozitoare care ți s-au întâmplat.

Înghit un nod din gât înainte de a vorbi, pentru că tragediile mele nu sunt nimic pe lângă a lui. Mă gândesc la cea mai recentă, rușinată să o spun cu voce tare, pentru că pare atât de nesemnificativă în comparație cu a lui.

— A murit mama, săptămâna trecută.

Nu reacționează la tragedia mea așa cum am reacționat eu la a lui. Nu se manifestă în niciun fel și mă întreb dacă este din cauză că spera ca a mea să fie mai rea. Nu este. *El câștigă.*

— Cum a murit?

— De cancer. Am îngrijit-o în apartamentul meu, în ultimul an. Astăzi este prima dată când ies din casă, după săptămâni întregi.

El este prima persoană căreia îi spun asta cu voce tare. Îmi pot simți pulsul zbatându-se la încheietura mâinii, așa că mi-o prind cu cealaltă.

Ne privim unul pe altul pentru încă un moment. Vreau să-i spun altceva, dar nu m-am mai implicat niciodată într-o conversație atât de serioasă cu un om care mi-e complet străin. Vreau să se termine, pentru că nu știu încotro poate ajunge această discuție.

Nicăieri. Se oprește.

El se uită din nou în oglindă și își examinează înfățișarea, aranjând o şuviță de păr rebel.

— Am o întâlnire la care trebuie să ajung. Ești sigură că o să fii bine?

Mă studiază din nou prin oglindă.

— Da. Sunt în regulă.

— În regulă?

Se răsucesce și repetă cuvintele ca pe o întrebare, de parcă a fi *în regulă* nu este pentru el la fel de valabil cum ar fi fost dacă ar fi spus că sunt *bine*.

— O să fiu în regulă, repet. Îți mulțumesc pentru ajutor.

Mi-ar plăcea să îl văd zâmbind, dar nu e momentul potrivit. Sunt curioasă cum arată zâmbetul lui. În schimb, ridică din umeri și spune:

— Atunci, în regulă.

Descuie ușa băii. O ține deschisă, dar nu ies imediat. Continui să-l privesc, încă nepregătită să dau piept cu lumea de afară. Îi apreciez bunătatea și vreau să spun mai multe, să-l răsplătesc într-un fel, poate la o cafea sau înapoiindu-i cămașa. Mă simt atrasă de altruismul lui, care, în zilele noastre, este o raritate. Dar sclipirea verighetei de pe mâna lui stângă mă împinge afară din baie și din cafenea, pe străzile care acum sunt și mai aglomerate.

O ambulanță a sosit și blochează traficul în ambele sensuri. Mă îndrept iarăși spre locul accidentului, întrebându-mă dacă ar trebui cumva să dau o declarație. Aștept, lângă un polițist care notează detalii de la martori oculari. Declarațiile lor nu diferă de a mea, dar povestesc și eu, apoi las datele mele de contact. Nu știu cât de mult ajută, având în vedere că nu am văzut momentul impactului. Am fost doar suficient de aproape